

KIRSTEN OTTEN

BUITENLAND

Terwijl in Nederland natte sneeuw en hagel elkaar afwisselen, videobellen Joost Bunk (34) en Eline Hogervorst (34) vanuit hun zonovergoten tuin in Pretoria. Daar, in de bestuurlijke hoofdstad van Zuid-Afrika, werkt Joost als diplomaat op de Nederlandse ambassade: 'Als eerste ambassadesecretaris volg ik de politieke ontwikkelingen in Zuid-Afrika op de voet en analyseer ik de impact daarvan op Nederland en de onderlinge relatie. Naast overleg met de overheid, denktanks en NGO's was ik bijvoorbeeld betrokken bij de organisatie van het Nederlandse staatsbezoek vorig jaar.' Eline werkt ook op de ambassade, aan het project Grootvlei in het kader van de *Just Energy Transition*. Zij focust daarbij op het creëren van werkgelegenheid in de landbouwsector bij de overstap naar schone energie.

Joost en Eline leerden elkaar in 2010 kennen tijdens hun rechtenstudie, waar ze samen in de excursiecommissie van de Juridische Faculteitsvereniging zaten. Die reislust is altijd gebleven, wat goed van pas komt als diplomatengezin. In 2021 werden zij, samen met hun toen eenjarige dochter Linde Vere in Moskou geplaatst. 'Totdat de oorlog uitbrak en wij alle drie ineens tot personae non gratae werden verklaard,' vertelt Joost. 'We kregen twee weken om onze koffers te pakken. Dat was een heel heftige tijd.'

Toch smaakte de buitenlandervaring naar meer. Joost solliciteerde op een nieuwe post en in augustus 2022 arriveerde het gezin voor een periode van vier jaar in Pretoria, waar hun tweede dochter Suzette is geboren. Het Zuid-Afrikaanse leven bevalt goed. 'De mensen zijn open, warm en betrokken. Het werk is uitdagend, maar belonend,' vertelt Eline. 'En wat ook fijn is: er is weinig stress en de overtuiging dat alles altijd wel goed komt. Die instelling hopen we ook na ons vertrek vast te kunnen houden.'

Beiden zijn verliefd geworden op de diversiteit van de Zuid-Afrikaanse landschappen en culturen: 'Het zijn eigenlijk meerdere landen in één. Je hebt de kustlijn van bijna 3000 kilometer, de bergen, maar ook steppe- en woestijnlandschappen. En een stad als Kaapstad is weer compleet anders

JOOST EN ELINE

'Onze kinderen zien vaker een olifant dan een koe'

dan Johannesburg.' Hun vrije tijd brengt het gezin zoveel mogelijk in een van de vele natuurgebieden: 'Onze kinderen zien vaker een olifant dan een koe,' lacht Joost. Tegelijkertijd is er geen land ter wereld waar

FOTO ANP / FRED HOOGERVORST

de kloof tussen arm en rijk zo groot is als Zuid-Afrika. 'De gevolgen van apartheid zijn nog altijd zichtbaar,' vertelt Joost. 'Bijna elke stad heeft *townships*, waar vooral mensen van kleur wonen. Deze wijken zijn tijdens de apartheid gebouwd, toen de regering bepaalde dat de bevolking gescheiden moest worden op basis van huidskleur. Daartegenaan liggen vaak ook nog sloppenwijken, met nauwelijks voorzieningen.' De hoge werkloosheid en armoede leiden ook tot veel criminaliteit. 'Waar wij wonen is het relatief veilig, maar even op de fiets naar de supermarkt zit er niet in,' zegt Eline. 'Die onbeveiligheid mis ik soms.'

Waar december in Nederland een maand is van knusse huiselijkheid en winterfeesten, gaat het er op het zuidelijk halfrond heel anders aan toe. In de kerstvakantie zijn veel winkels en restaurants gesloten en trekt men massaal naar het strand of komt samen om te *braaien*: uitgebreid barbecueën boven een houtvuur, met veel vlees en wijn. 'Wij proberen onze dochters toch ook de Nederlandse gezelligheid mee te geven. Zij kijken naar het Sinterklaasjournaal en zetten hun schoen. En met kerst staat hier een piepklein kerstboompje,' vertelt Eline. 'Braaien doen we ook, maar dan vegetarisch, dat is hier best uniek.'